

(reportáž z koncertu manželů Marianových v Hovorčovicích) Nedaleko od komína Třeboradické teplárny, který řadu let vzal pod svá „křídla“ festival FOLKomín, leží obec Hovorčovice. Na jejím samém okraji je malý útulný klub s omen nomen názvem

Klub na okraji

. Objevil jsem jej teprve nedávno, když mi přišla pozvánka na pátek 8. října 2010 na koncert. V pátek většina lidí startuje směr chaty a chalupy, nebo se ten den dívala na fotbal se Skotskem. Koho jsme v tom malém klubu spojeném s čajovnou, kam nás doveze autobus č. 351 od stanice metra C Letňany viděli a slyšeli?

Jsou kapely, jejichž konec je spojen se vzpomínkami a nostalgií. Mezi takové zcela jistě patří kapela **Klíč**. Původně se jmenovala **Petrklíč** a mezi její zakladatele patřila vysoká, štíhlá, černovlasá a půvabná studentka jménem **Pavla**.

Psal se počátek osmdesátých let minulého století a do kapely přišel student „stavárny“ v Praze **Jaroslav Marian**

. Postupně již jako kapelník a o pár let později i jako manžel Pavly, která se stala učitelkou, vtiskl kapele zcela originální tvář. Krom jeho skladatelského a aranžérského umění hrály v dalším vývoji kapely velikou roli texty

Tomáše Vondrovce

. Styl kapely bývá někdy označován jako „hradní folk“ a kapela hrající tento styl často hostuje na hradech a zámcích, většinou oblečena v historických kostýmech. Vlastností Klíče bylo, že, na rozdíl například od Spirituál kvintetu a jeho písní rudolfínské Prahy, historická témata vytvářel dávno poté, kdy skončila doba, na kterou bylo reagováno. Vedle historického proudu kapela využívala nezaměnitelný a podle mého soudu dosud bezkonkurenční alt své sólistky Pavly a postupně zařadila do repertoáru cikánské písně, ať již originální, či umělé. Kapelou Klíč prošla řada vynikajících muzikantů a zpěváků, jen namátkou vzpomínám na druhý manželský pár Krupičkových. V kapele vedle kytary hrálo významnou roli i violoncello a dechové nástroje a při vokálech mi vždy běhal po zádech mráz. Melodie Jardy Mariana, tvořící převážnou část repertoáru Klíče, byly zpěvné a zapamatovatelné a texty si precizně s melodiemi „podávaly ruce“. Výsledkem byla Autorská Porta v roce 1990 za nádhernou

Omnia vincit amor

s nábojem hymny o lidství, šest desek a řada koncertů. V roce 2002 kapela bohužel činnost ukončila. Dodneška vzpomínám na předposlední koncert, kde při loučení všem děvčatům v kapele při potlesku vestoje tekly slzy a mužští členové bezpochyby slzy polykali.

A tak šel čas, Pavla a Jaroslav absolvovali stovky koncertů ročně pro děti a občas jen tak ve dvou vzpomínali na Klíč. Naposledy jsem je viděl koncem loňského roku na Proseku, kde potlesk vyprodaného sálu neměl konce.

Prostředí klubu Na okraji je pro koncert manželů Marianových jako stvořený. Majitel klubu pan Jan Pulpán se postaral o krásné prostředí a dobrý čaj, či o jiné pohoštění a zvuk měl na starosti dvorní zvukař Klíče **Vlasta Holub**.

Po krátkém čekání na poslední hosty jsem si při každé písni vybavoval atmosféru koncertů celé kapely. Jmenovat všechny „klíčovky“ je zbytečné, protože stejně se na všechny v téměř dvouhodinovém koncertu nedostalo. Znovu slyšet *Třináctku*, *Lu z Lille*, *Malého rytíře* (z pětiletého Parsifala - Kubu Mariana je dvoumetrový student Matfyzu),

Pohár a kalich

, první portovní úspěch kapely,

Kopyta a hřívu

, málo hraný

Kejklířův zmar, *Lokaje*

, v němž part Jany Slavátové převzala logicky Pavla Marianová, byl znovu krásný zážitek. Pavla Marianová ovládá řadu historických hudebních nástrojů s názvy, které si nepamatuji, ale to nevadí. Píseň

Nářek

dala název i zatím první sólové desce Pavly Marianové, na které hraje na kytaru, k níž se dostala až dlouho poté, co Klíč ukončil činnost. Zněla i oblíbená

Promoklas,

díky které, podle sdělení Jardy Mariana, okouznil svou současnou a jedinou manželku. Pavla Marianová zazpívala

Setkání s bohem Panem

(Greensleeves), známou z repertoáru

Marty Kubišové

. Na závěr nemohla znít jiná píseň než

Omnia vincit amor

, zařazená v soutěži Zlatý tucet mezi dvanáct nejkrásnějších písní dvacátého století. Čas koncertu neběžel, ale letěl a tak nezbyvá, než se těšit na další setkání s manžely Marianovými. Pro fanoušky dodávám, že do konce roku vyjde dvojité CD s remasterovanými „klíčovkami“. Na úplný závěr si neodpustím povzdech, proč svět dává přednost super a jiným starům a „celebritám“ před touhle nádhernou muzikou tvořenou těmito dvěma příma skromnými lidmi?